

โครงการวิจัยเรื่อง	กระบวนการชุมชนในการนำการละเล่นพื้นบ้านเป็นสื่อและกิจกรรมการสอนในโรงเรียน ต.สทิงหม้อ อ.สิงหนคร จ.สุราษฎร์ธานี [สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.)]		
คณะผู้จัดทำ	ปัทมาพร	ชาลีคเพ็ชร์	หัวหน้าโครงการ
	สุริยงค์	อั้ยรากษ์	นักวิจัย
	เพียงใจ	ผลโภด	นักวิจัย
	เรธุ	ทองหล่อ	ผู้ช่วยนักวิจัย
	อดล	สุวรรณโนน	ผู้ช่วยนักวิจัย
	สารอง	ชาลีคเพ็ชร์	ผู้ช่วยนักวิจัย
ปีที่ทำการวิจัย	พ.ศ. 2543 – 2544		

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพชุมชนของตำบลสทิงหม้อ อำเภอสิงหนคร จังหวัดสุราษฎร์ธานี และความต้องการที่จะให้ชุมชนมีส่วนในการอนุรักษ์พื้นที่ แม้แต่ศิลปวัฒนธรรมและภูมิปัญญาท้องถิ่น ในการศึกษาครั้งนี้มุ่งประเมินศักยภาพสภาวะพื้นฐานของชุมชนโดยกำหนดขอบเขตการศึกษา เนื่องจากพื้นที่ตำบลสทิงหม้อ อำเภอสิงหนคร จังหวัดสุราษฎร์ธานี รวม 6 หมู่บ้าน โดยดำเนินการวิจัยปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม

ผลการศึกษาทำให้ทราบสภาวะพื้นฐานชุมชน สรุปได้ดังนี้

1. การประกอบอาชีพที่ได้รับอิทธิพลจาก พื้นที่ติดชายฝั่งทะเล ตั้งนั้นชุมชนส่วนมากจะประกอบอาชีพประมง ส่วนที่รับสู่มูลจะทำนาข้าว ตาลโนน แต่ดังเดิมตำบลสทิงหม้อเป็นศูนย์กลางการค้าขายกันทางทะเล ต่อมาเมื่อ มีความเจริญเข้าสู่ชุมชนเริ่มมีไฟฟ้า มีถนนทำให้ชุมชนเปลี่ยนแปลง มีการประกอบอุตสาหกรรมประมงน้ำมัน และ ป诏 กุ้งมากขึ้น แต่การดำเนินชีวิตส่วนใหญ่ยังเป็นแบบสังคมชนบท

2. การประกอบอาชีพที่ได้รับอิทธิพลจากพื้นที่ต่างถิ่น ได้แก่ การบันหม้อของชาวจีน ที่มาจากการค้าขายให้ชุมชนสทิงหม้อ มีอาชีพที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะถิ่น ในอดีตจัดว่าเป็นอาชีพอุตสาหกรรมในครัวเรือนมีประกอบการกันหลายครัวเรือน แต่ปัจจุบันเหลืออยู่เพียง 3 ครัวเรือน

3. ผู้ชายทำหน้าที่เป็นหลักของครอบครัวในการหาเลี้ยงครอบครัว เนื่องจากต้องออกทะเลเป็นปลา หรือขับหม้อไปค้าขายโดยทางเรือยังต่างแดน ส่วนผู้หญิงทำหน้าที่เป็นแม่บ้าน ด้วยซ้อมแซมawanหาปลา บันหม้อ ค้าขาย ทำนาข้าว เลี้ยงลูก

4. เชื้อชาติและศาสนา พบว่าทั้งชาวไทยพุทธและไทยมุสลิม ในตำบลสหัสขันหม้อ ชาวพุทธได้รับอิทธิพลจากพุทธศาสนาแพร่ภาพแบบลังกาวงศ์ พบพุทธชูป่าวโลกิตเศวต ที่วัดธรรมโภษณ์ และชาวไทยมุสลิมได้รับอิทธิพลส่วนหนึ่งมาจาก การเคลื่อนย้ายที่ทำกินของชุมชน ตำบลหัวเข้าแดง และทั้งชาวไทยพุทธและมุสลิมมีความรักและเอื้ออาทรต่อกัน

5. การตั้งบ้านเรือนมักร่วมกันเป็นกลุ่มตามเชื้อชาติ ศาสนา คือ ชาวไทยพุทธนิยมอาศัยในหมู่ 3,4,5 มีการตั้งบ้านเรือนเป็นหลังเดียว ส่วนชาวไทยมุสลิมนิยมอาศัยในหมู่ 1,2,6 มีการตั้งบ้านเรือนอย่างหนาแน่นและไม่มีเขต疆界ระหว่างเพื่อนบ้าน

6. ประเพณีพื้นบ้านมีส่วนในการโน้มน้าวยieldให้ชุมชนมีความรักท้องถิ่น ชุมชน มีความสามัคคีรักพากพ้อง แต่ละประเพณีมักมีการสอดแทรกการละเล่นพื้นบ้านก่อให้เกิดความเป็นเอกลักษณ์ของท้องถิ่น ปัจจุบันประเพณีที่เป็นเอกลักษณ์ของท้องถิ่น คือ ประเพณีไหว้ต้นไม้ใหญ่ ประเพณีซักพระ ประเพณีวันว่าง ส่วนประเพณีทำบุญญาเมืองได้หายเสื่อมสูญแล้ว

7. การละเล่นในชุมชนที่แสดงความเป็นเอกลักษณ์ คือ การเล่นหนังตะลุง ว่าวความดิจแยก เพลงมาลัย เพลงกล่อมนาค การแข่งเรือเพรีย วงดนตรีกลองยาว การละเล่นต่างๆ ล้วนมีความสัมพันธ์ผูกพันธ์อยู่กับวิถีชีวิตและสภาพแวดล้อมของชุมชน

8. การสร้างความสัมพันธ์กับชุมชนในระบบเครือญาติ และระบบอุปถัมภ์ ทำให้ผู้นำชุมชนเป็นผู้ได้รับการยอมรับจากชุมชนมาก โดยเฉพาะผู้นำทางการศึกษา ผู้นำทางศาสนา และผู้นำทางการปกครอง ส่วนผู้นำทางธรรมชาติมีหลายลักษณะ แต่ชุมชนกลับยังเชื่อถือผู้นำที่เป็นทางการมากกว่าผู้นำทางธรรมชาติ ดังนั้นการปกครองยังมีลักษณะแนวดิงสูงกว่า แนวราบ อย่างไรก็ได้ ภาระการณ์ในปัจจุบันทำให้ชุมชนเริ่มเปลี่ยนท่าทีในการยอมรับผู้นำตามธรรมชาติมาขึ้น จึงเกิดการจัดตั้งประธานกลุ่มอาชีพพหalityกลุ่ม

9. โรงเรียน วัด ชุมชน มีความสัมพันธ์ผูกพันธ์กันมาตั้งแต่อดีต แม้ในปัจจุบันก็ยังคงมีความสัมพันธ์กันโดยต่างเป็นคณะกรรมการพัฒนาให้แก่กันและกัน มีการจัดทำโครงการความร่วมมือให้แก่กัน โดยเฉพาะโครงการที่เกี่ยวกับการขัดเกลาศีลธรรมให้แก่เยาวชน

ผลกระทบจากการศึกษาดังกล่าวนำมาซึ่ง การปลูกจิตสำนึกของการรวมพลังชุมชนให้เกิดความรักท้องถิ่นและการสำนึกในความเป็นเจ้าของถิ่นมากขึ้น จึงก่อเกิดเป็นกระบวนการชุมชน ในการร่วมมือกันพัฒนาชุมชนจากหลายองค์กร ทั้งนี้มีจุดมุ่งหมายให้ชุมชนได้มีพิพิธภัณฑ์ท้องถิ่น ที่รวบรวมภูมิปัญญาที่เป็นเอกลักษณ์ของท้องถิ่น คือ อาชีพการทำหม้อเครื่องปั้นดินเผา การทำตาลตอนด กการประมงพื้นบ้าน และการละเล่นหนังตะลุง ว่าวความดิจแยก แข่งเรือเพรีย แข่งทูนหม้อ ปิดตาตีหม้อ แข่งขันตาล โดยจัดตั้งเป็นศูนย์กลางการเรียนรู้ชุมชนและเมืองชุมชนสามารถพัฒนาได้จนเป็นระบบ ก็ควรจะนำมาซึ่งการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารให้ชุมชน ภายใต้การเข้ามาศึกษาดูงานได้อย่างดี